

MINISTERSTVO PRŮMYSLU A OBCHODU
Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15.4.2026
v Praze dne 13.4.2026

ROZHODNUTÍ

V Praze dne 14. dubna 2026

Č. j.: MPO 43281/2026

Sp. zn.: MPO 39255/2026

Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále též „ministerstvo“), jakožto příslušný nadřízený orgán podle § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 1 odst. 1 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů, na základě stížnosti ze dne 23. 3. 2026, kterou podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona podal [REDAKCE] (dále též „stěžovatel“) proti přípisu Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce (dále též „povinný subjekt“) - oznámení o úhradě za poskytnutí informace podle informačního zákona, ze dne 16. 3. 2026 č. j. ČOI 34431/26/O100 (dále též „oznámení o úhradě“), při rozhodování o uvedené stížnosti přezkoumalo postup povinného subjektu podle informačního zákona a rozhodlo

t a k t o:

výše úhrady za poskytnutí informace podle informačního zákona uvedená v oznámení o úhradě se podle § 16a odst. 7 písm. a) informačního zákona potvrzuje.

Odůvodnění

Dne 2. 3. 2026 byla povinnému subjektu doručena žádost stěžovatele o poskytnutí informace podle informačního zákona, v níž žadatel požádal o:

„Zaslání všech rozhodnutí o přestupku vydaných Vaším inspektorátem (příkaz nebo rozhodnutí), kterým byl prodávající shledán vinným z přestupku podle § 24 odst. 5 písm. w) a x) zákona o ochraně spotřebitele, a to rozhodnutí vydaných v období od 1. 1. 2025 do 28. 2. 2026.“

Povinný subjekt přípisem ze dne 16. 3. 2026, č. j. ČOI 34431/26/O100, oznámil stěžovateli podle § 17 odst. 3 informačního zákona, že požadované informace je připraven poskytnout, avšak jejich vyhledání a zpracování je spojeno s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací podle § 17 odst. 1 téhož zákona, a stanovil úhradu ve výši 6 138 Kč.

Výše úhrady byla odůvodněna tím, že se orientačně jedná o 24 spisů, přičemž průměrná doba potřebná na zpracování jednoho spisu činí 45 minut; celkem tedy 1 080 minut, tj. 18 hodin práce, při sazbě 341 Kč za hodinu.

Ministerstvo průmyslu a obchodu
Na Františku 32, 110 15 Praha 1
+420 224 851 111

mpo.gov.cz

Oznámení o výši úhrady bylo stěžovateli doručeno dne 18. 3. 2026. Proti tomuto oznámení podal žadatel dne 23. 3. 2026 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona. Jedná se tedy o stížnost podanou k tomu oprávněnou osobou a ve lhůtě podle § 16a odst. 3 písm. a) informačního zákona.

Stěžovatel ve stížnosti zejména namítá, že požadované informace byly vymezeny jednoznačně a úzce, přičemž povinný subjekt sám uvádí, že je připraven informace poskytnout; zřejmě tedy ví, kde se nacházejí. Stěžovatel dále uvádí, že skutečnost, že zaměstnanci povinného subjektu vykonávali vyhledávání daných informací nad rámec svých běžných pracovních povinností, nemůže jít k tíži žadatele. Stěžovatel rovněž vyjádřil názor, že vzhledem k tomu, že se informace týkají uplatňování přestupkového práva vč. ukládání sankcí za přestupky, je v právním státě žádoucí, aby občané měli bezplatný přístup i k aplikační praxi na tyto přestupky navazující, aby byli schopni v rámci právní jistoty a zásady *nullum crimen sine lege certa* předvídat, jaké konkrétní jednání bude trestáno jako přestupek. Není přitom udržitelné, aby si občané museli tyto informace „kupovat“.

Stěžovatel dále podotýká, že k vyhledání požadovaných informací, tedy k identifikaci relevantních rozhodnutí není třeba číst jejich celý text, neboť právní kvalifikace je obsažena ve výrokové části.

Stěžovatel rovněž uvádí, že nepovažuje za oprávněný argument, že informace nelze získat běžnou operací ze systémů, se kterými povinný subjekt pracuje. Povinný subjekt ze zákona provádí dozor nad ochranou spotřebitele (§ 23 a násl. zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů) a rovněž projednává přestupky podle tohoto zákona. Dle stěžovatele tak lze konstatovat, že dispozice s funkcionalitou vyhledávání v informačním systému, pokud jde o výsledky primární činnosti povinného subjektu, je jeho povinností a jeho případná absence rovněž nemůže jít na vrub žadatele (jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 As 141/2025–39, body 45–49).

Stěžovatel dále uvedl, že kalkulace úhrady není dostatečně podložena reálným vzorkem.

Žadatel proto navrhuje, aby nadřízený orgán přikázal povinnému subjektu poskytnout požadované informace bezplatně.

Povinný subjekt předložil stížnost spolu se spisovým materiálem a svým stanoviskem k projednávané věci (dopis ze dne 27. 3. 2026, č. j. ČOI 47069/26/O100) ministerstvu jakožto nadřízenému orgánu. Ministerstvo po posouzení předložených dokumentů uvádí k věci následující.

Podle § 17 odst. 1 informačního zákona jsou povinné subjekty oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli; povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

Podle § 17 odst. 3 téhož zákona musí být z oznámení o výši úhrady zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena.

Podle § 16a odst. 7 písm. a) informačního zákona nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti proti výši úhrady výši úhrady potvrdí, shledá-li postup povinného subjektu správným.

Ministerstvo po přezkoumání napadeného postupu a předloženého spisového materiálu dospělo k závěru, že stížnost není důvodná.

Ministerstvo nejprve považuje za vhodné vypořádat se s námitkou stěžovatele spočívající v názoru, že občané si nemají informace o aplikační praxi „kupovat“.

Ministerstvo této námitce v obecné rovině přisvědčuje potud, že právo na informace podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a informačního zákona má být vykládáno ve prospěch co nejširšího přístupu k informacím a že úhrada za poskytnutí informací nesmí představovat umělou bariéru bránící jejich získání.

Zároveň však nelze přehlédnout, že samotný informační zákon v § 17 odst. 1 výslovně stanoví, že povinný subjekt může požadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Ústavní soud současně dovodil, že ústavní pořádek sám o sobě nezaručuje absolutně bezplatný přístup ke všem informacím bez ohledu na náročnost jejich vyhledání; právo požadovat úhradu může být založeno podústavní úpravou, je-li uplatněno v mezích zákona a ústavních limitů (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019 č. j. I. ÚS 1083/16-1). Nejvyšší správní soud pak výslovně uvedl, že přístup k informacím má být zásadně svobodný a bez finančního zatížení, avšak úplatnost mimořádně rozsáhlého vyhledání představuje zákonnou výjimku, která je přípustná tehdy, jde-li o zátěž nad míru obvyklou a je-li řádně odůvodněna (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2021, č. j. 4 As 225/2020-44).

Samotná okolnost, že požadované informace se týkají přestupkové agendy, ukládání sankcí nebo rozhodovací praxe správních orgánů, tedy ještě neznamená, že je povinný subjekt musí vždy poskytnout bezúplatně bez ohledu na rozsah a náročnost jejich vyhledání. Zákon nerozlišuje mezi jednotlivými tematickými okruhy požadovaných informací podle jejich společenské významnosti tak, že by některé z nich byly z režimu § 17 informačního zákona vyloučeny. Rozhodující je, zda v konkrétní věci byly splněny zákonné podmínky pro požadavek úhrady, tedy zda vyhledání požadovaných informací bylo mimořádně rozsáhlé a zda byla výše úhrady stanovena přezkoumatelně a v zákonných mezích.

Námitka, že by občané neměli být nuceni si informace o aplikační praxi „kupovat“, proto není v projednávané věci důvodná. V daném případě nejde o zpoplatnění samotného práva na informace ani o úhradu za obsah právní normy, nýbrž o zákonem předvídanou úhradu nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáním konkrétně požadovaných informací. Je-li taková úhrada stanovena pouze v rozsahu skutečně a účelně odůvodněné mimořádné vyhledávací činnosti, nelze ji považovat za nepřipustné omezení práva na informace.

Ministerstvo dále považuje za vhodné pojednat o obsahu pojmu „mimořádně rozsáhlé vyhledání informací“ (viz § 17 odst. 1 informačního zákona). Pojem „mimořádně rozsáhlé vyhledání informací“ je neurčitým právním pojmem, jehož naplnění je nutno posuzovat vždy podle konkrétních okolností projednávané věci, zejména s ohledem na podmínky daného povinného subjektu, množství požadovaných informací a jejich povahu. Judikatura dovodila, že o mimořádně rozsáhlé vyhledání půjde tehdy, jestliže vyhledání představuje pro povinný subjekt zátěž nad míru obvyklou; typicky jde o vyhledávání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací v rámci jedné žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2021, č. j. 4 As 225/2020-44).

Judikatura dále připouští, že do rozsahu vyhledání lze zahrnout i čas potřebný k vyhledání těch údajů, které nelze žadateli poskytnout, tedy i čas potřebný k vyloučení chráněných informací a jejich anonymizaci. Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2017, č. j. 52 A 99/2016-56, výslovně uvedl, že vyhledání informace zahrnuje i vyhledání údajů, které podle zákona nelze poskytnout, a jejich znečitelnění/anonymizaci, přičemž na tento přístup navazuje i pozdější judikatura Nejvyššího

správního soudu, která připouští zahrnutí času věnovaného vyhledávání informací, jež musí být z poskytnutí vyloučeny, jakož i času potřebného k anonymizaci dokumentů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2026, č. j. 2 As 235/2025-41).

Povinný subjekt ve svém vyjádření ke stížnosti mimo jiné citoval komentář k informačnímu zákonu (FUREK, Adam, § 17 [Hrazení nákladů]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, MÍŠEK, Jakub, LUDVÍK, Otakar. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 1509-1515.), přičemž ministerstvo na tomto místě považuje za vhodné citovat daný text i v odůvodnění tohoto rozhodnutí: „Vyhledáním informací lze rozumět činnost povinného subjektu, resp. jeho pracovníků, která spočívá v identifikaci, v následném shromáždění požadovaných informací (nikoli dalších, v žádosti nepožadovaných informací) a v navazujícím zpracování odpovědi na žádost, tzn. v utřídění informací za účelem jejich předání žadateli a ve vylučování informací chráněných (k tomu srov. dále). (...) Do doby vyhledávání informace je nepochybně možné zahrnout dobu spojenou s fyzickým shromažďováním poptávaných informací jako například vyhledávání a vypisování příslušných údajů ze spisů povinného subjektu, fyzické shromažďování dokumentů ze spisů, vyhledávání údajů v databázových systémech (k tomu srov. dále) apod. To ostatně potvrzuje i správní judikatura, konkrétně rozsudek NSS č. j. 6 A 83/2001-39 (651/2005 Sb. NSS), podle kterého je třeba do nákladů za vyhledání informace započítat také náklady spojené se zpracováním informace, neboť pouhé vyhledání informace bez jejího přenosu např. v písemné podobě na žadatele by pro žadatele nemělo žádný praktický význam. (...) Pokud ale žadatel požadované informace specifikoval jen „obecně“ jejich předmětem a nikoli konkrétními dokumenty (např. identifikované čísla jednacímí), pak by jako součást vyhledávání informace bylo možné zahrnout dobu spojenou s identifikací dokumentů, v nichž jsou požadované informace zaznamenány (srov. definice pojmu informace, obsažená v § 3 odst. 3) i čas strávený jejich fyzickým shromažďováním, nikoli však, stejně jako v předchozím případě, samotný čas strávený zjišťováním, kde jsou takto identifikované dokumenty fyzicky uloženy. (...) Co je však nepochybně možné zahrnout, je doba související s vylučováním chráněných informací, typicky z poptávaných dokumentů, v nichž je nutné provést tzv. anonymizaci. (...) ... (srov. nález sp. zn. III. ÚS 3339/20, bod 35: Na druhou stranu je možné pod „mimořádně rozsáhlé vyhledávání“ podřadit nejen písemné zpracování vyhledaných informací, ale i čas strávený vyhledáváním těch informací, které musí být z poskytnutí vyloučeny. V praxi se jedná převážně o čas potřebný k anonymizaci osobních údajů dotčených osob. I tyto náklady pak mohou být součástí stanovené úhrady.)...

„O mimořádně rozsáhlé vyhledání informací se bude v obecné rovině jednat tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný povinný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy. O zvýšenou aktivitu povinného subjektu se bude jednat typicky tehdy, jestliže zaměstnanec pověřený vyřízením žádosti nebo zaměstnanci, kteří se na vyřízení žádosti podílejí, budou nuceni na delší dobu přerušit či odložit plnění svých ostatních úkolů a cíleně se po tuto dobu věnovat vyhledání informací (vyřizování žádosti). Toto obecné vymezení akceptovala a kontinuálně se k němu hlásí i správní judikatura. (...) Nemožnost určit mimořádnou rozsáhlost obecným počtem hodin potvrzuje i judikatura, která zdůrazňuje, že časový faktor je sice hlavním, nikoli však výlučným kritériem (např. nález sp. zn. III. ÚS 3339/20, bod 35). Přesto se správní soudy musejí příležitostně zabývat i posouzením přiměřenosti uplatněné doby vyhledávání. Zmínit lze především rozsudek NSS č. j. 6 As 63/2020-18, posuzující dobu tři hodin, vykázanou MS v Praze jako povinným subjektem. Právní

věta tohoto rozsudku přitom zní: Doba 3hodin, kterou krajský správní soud stráví tím, že v požadovaných informacích (zde v 6 rozsudcích soudu) vyhledává případné chráněné informace (např. osobní údaje), není nepřiměřená a lze ji zahrnout do doby mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací podle § 17 odst. 1 Svlňf. (...) Samotný rozsah požadovaných informací (jejich velké množství) nutně nemusí být nezbytnou podmínkou pro mimořádnou rozsáhlost, rozhodující se čas, který povinný subjekt objektivně bude muset vynaložit na vyhledání informací (srov. např. nálezy sp. zn. III. ÚS 3339/20, bod 35: Povinný subjekt je proto povinen zvážit, zda jsou po něm požadovány informace rozsáhlé nejen co do jejich množství (neboť to ještě není samo o sobě důvodem k mimořádně rozsáhlému vyhledávání), ale zejména, zda úsilí vynaložené k jejich získání z jemu dostupných zdrojů lze považovat za vymykající se běžnému standardu jeho činnosti. Za rozhodující kritérium je přitom obecně považován faktor času.).“

K povaze požadované informace ministerstvo uvádí, že stěžovatel nepožadoval jednotlivé konkrétně identifikované dokumenty, nýbrž okruh rozhodnutí vymezený věcně, právní kvalifikací, druhem rozhodnutí a časovým obdobím. Povinný subjekt tedy musel nejprve vyhledat, které spisy odpovídají zadaným kritériím, následně v těchto spisech dohledat příslušná rozhodnutí nebo příkazy, ověřit jejich soulad se zadáním žádosti a připravit je k poskytnutí.

V posuzovaném případě tedy nešlo o situaci, kdy by bylo možné jediným jednoduchým úkonem vyhledat přesně individualizované dokumenty již označené konkrétními čísly jednacími. Dle názoru ministerstva se tak v posuzované věci jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

Stěžovatel dále namítá, že k identifikaci relevantních rozhodnutí není třeba číst celý text rozhodnutí, jelikož právní kvalifikace je obsažena ve výroku.

Této námitce lze dle názoru ministerstva přisvědčit pouze částečně. Pro samotné ověření, zda rozhodnutí spadá pod žádost, skutečně zpravidla postačuje výroková část. Tím však činnost povinného subjektu nekončí. Má-li být dokument poskytnut podle informačního zákona, musí povinný subjekt současně posoudit, zda dokument neobsahuje chráněné informace, zejména osobní údaje třetích osob, a případně tyto údaje vyloučit.

V daném typu rozhodnutí se přitom mohou v odůvodnění rozhodnutí vyskytovat údaje o fyzických osobách, jejich podáních, reklamách, kontaktních údajích či jiných okolnostech případu. Kontrola dokumentu z hlediska ochrany těchto údajů proto objektivně vyžaduje prostudování dokumentu v rozsahu potřebném pro anonymizaci.

Ministerstvo proto uzavírá, že požadavek povinného subjektu na započtení času potřebného k anonymizaci do úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací je oprávněný.

Stěžovatel dále namítá, že absence vhodné funkcionality informačního systému nemůže jít k jeho tíži.

K tomu ministerstvo uvádí, že samotná neexistence jednoduché vyhledávací operace v interním systému skutečně nemůže být bez dalšího důvodem pro ukládání nepřiměřených nákladů žadateli. Na druhé straně však z toho neplyne, že by každé vyhledání dokumentů v rámci spisové služby nebo jiných evidencí muselo být vždy bezúplatné. Dle názoru ministerstva je rozhodující, zda vyhledání požadovaných informací v konkrétních podmínkách skutečně vyžaduje časově a organizačně náročnou činnost, kterou lze podřadit pod pojem „mimořádně rozsáhlé vyhledání informací“.

V posuzované věci přitom nejde pouze o prosté zjištění, kolik rozhodnutí určitého druhu bylo vydáno, ale o dohledání takových konkrétních rozhodnutí, jejich ověření a anonymizaci, přičemž jak již ministerstvo výše uvedlo, soubor těchto úkonů lze dle jeho názoru podřadit pod pojem „mimořádně rozsáhlého vyhledání informací“. Ministerstvo proto neshledalo tuto námitku důvodnou.

Stěžovatel rovněž namítá, že je sporné, zda povinný subjekt podložil svou kalkulaci na reálném vzorku zpracování, přičemž v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 As 141/2025–39, bod 32.

Ministerstvo v této souvislosti uvádí, že požadavek na odůvodnění stran mimořádně rozsáhlého vyhledání informací je třeba vykládat ve vztahu k § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona, jenž výslovně zakládá právo podat stížnost proti výši požadované úhrady. Má-li být taková stížnost reálně účinným prostředkem ochrany, musí být z oznámení patrné nejen to, kolik má žadatel zaplatit, ale též proč je úhrada požadována a jak k ní povinný subjekt dospěl. Stejný význam má tento požadavek i pro následný přezkum nadřízeným orgánem a případně správním soudem.

Ministerstvo má za to, že judikatura správních soudů je v tomto směru ustálená. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2021, č. j. 4 As 225/2020-44, zdůraznil, že požaduje-li povinný subjekt úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, musí v oznámení konkrétně vysvětlit, v čem spočívá mimořádná rozsáhlost vyhledání, tedy proč nejde o běžné vyhledávání v rámci obvyklé agendy, a dále uvést, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena. Nejvyšší správní soud současně výslovně uvedl, že nepostačuje pouhé uvedení celkového počtu hodin a hodinové sazby, ani pouhý matematický součin těchto údajů; je třeba popsat i jednotlivé činnosti, z nichž se časová náročnost skládá, a vysvětlit jejich vztah ke konkrétní žádosti.

Nejnověji Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2026, č. j. 2 As 235/2025-41, potvrdil, že oznámení o výši úhrady je dostatečně konkrétní a přezkoumatelné tehdy, jestliže z něj vyplývá použitá metodologie výpočtu, zejména z jakého orientačního počtu spisů či dokumentů povinný subjekt vycházel, jak byl určen zkušební vzorek, jaká byla průměrná doba na zpracování jednoho spisu, jaká hodinová sazba byla použita a jaké konkrétní úkony byly do časové náročnosti zahrnuty, včetně činností souvisejících s tříděním podkladů a anonymizací. Mimochodem Nejvyšší správní soud současně připustil, že při stanovení úhrady lze vycházet z kvalifikovaného odhadu, má-li tento odhad reálný a přezkoumatelný základ.

V nyní přezkoumávané věci ministerstvo shledalo, že napadené oznámení o úhradě těmito požadavkům dostalo. Z jeho obsahu je patrné, proč povinný subjekt považoval vyhledání za mimořádně rozsáhlé, z jakého množství spisů vycházel, jak stanovil průměrnou dobu potřebnou ke zpracování jednoho spisu, jaké jednotlivé úkony započítal do časové náročnosti, jakou hodinovou sazbu použil a jak dospěl k výsledné částce. Oznámení o úhradě tedy neobsahuje jen paušální či konečné číselné vyjádření, ale konkrétní skutková a výpočtová východiska, z nichž lze správnost i přiměřenost požadované úhrady přezkoumat.

Ministerstvo proto uzavírá, že napadené oznámení o úhradě splňuje požadavky § 17 odst. 3 informačního zákona, jak jsou vykládány judikaturou Nejvyššího správního soudu, a nelze je považovat za nepřezkoumatelné ani za nedostatečně odůvodněné.

Ministerstvo dále uvádí, že povinný subjekt stanovil časovou náročnost v rozsahu 45 minut na jeden spis, celkem pro 24 spisů, tedy 18 hodin práce.

Ministerstvo nepovažuje uvedené údaje za zjevně nepřiměřené. Doba 45 minut na jeden spis zahrnující identifikaci dokumentu, jeho ověření, kontrolu z hlediska chráněných údajů a anonymizaci se v podmínkách přestupkové agendy povinného subjektu jeví jako rozumně obhajitelná.

V této souvislosti ministerstvo považuje za vhodné citovat ze stanoviska povinného subjektu k posuzované věci (dopis ze dne 27. 3. 2026, č. j. ČOI 47069/26/O100): „Oznámení o úhradě obsahuje poučení o možnosti podat stížnost podle ust. § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. Je v něm uvedeno, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla vyčíslena výše úhrady. Oznámení o úhradě obsahuje kalkulaci ceny, hodina práce (osobní náklady) jsou přitom řádně zveřejněny v sazebníku na internetových stránkách České obchodní inspekce <https://coi.gov.cz/o-coi/povinne-zverejnovane-informace/>, https://coi.gov.cz/wp-content/uploads/2026/03/Sazebnik_uhrad_a_licencnich_odmen_2025.pdf. Povinný subjekt uvádí, že uvedená časová náročnost pak vyplývá z praxe povinného subjektu při vyřizování obdobných žádostí (tj. 45 minut na zpracování jednoho spisu, činnosti, které povinný subjekt provádí, byly v oznámení o úhradě popsány).“

Ministerstvo vzalo v úvahu i to, že povinný subjekt ve svém zmiňovaném stanovisku připustil nepřesnost původní formulace obsažené v oznámení o úhradě, podle níž bylo třeba číst celé rozhodnutí za účelem vyhledání právní kvalifikace. Tato dílčí nepřesnost však nemění závěr o tom, že celé dokumenty je třeba kontrolovat z hlediska ochrany chráněných informací, a nemá proto sama o sobě vliv na zákonnost stanovené úhrady.

Ministerstvo rovněž považuje za vhodné podotknout, že ani námitka, že kalkulace nebyla doložena konkrétním zkušebním vzorkem, nevede v tomto případě ke zrušení či snížení úhrady. Požadavek na přezkoumatelnost odhadu dle názoru ministerstva neznamena, že by v každé jednotlivé věci bylo nezbytné mít formalizovaný písemný záznam o testovacím vzorku, jestliže povinný subjekt dostatečně popsal, z jakých úkonů a z jaké praxe vychází. V posuzované věci ministerstvo neshledalo, že by odhad byl svévolný nebo iracionální.

Na základě výše uvedeného dospělo ministerstvo k závěru, že povinný subjekt postupoval v souladu s § 17 informačního zákona, když v souvislosti s poskytnutím požadovaných informací stanovila úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 16a odst. 9 informačního zákona nelze odvolat.

Ing. Mgr. Jan Strakoš, LL.M.

ředitel odboru živností a spotřebitelské legislativy

elektronicky podepsáno

Elektronický podpis: 14.4.2026

Certifikát autora podpisu:

Jméno: Ing. Mgr. Jan Strakoš

Vydal: ICA EU Qualified CA3RSA 06/2022

Platnost do: 29.7.2026 07:20 +02:00

Ministerstvo průmyslu a obchodu
Na Františku 32, 110 15 Praha 1
+420 224 851 111

mpo.gov.cz

Doložka z automatizované konverze dokumentu do elektronické podoby – z moci úřední

Dokument Rozhodnutí vznikl převedením listinného dokumentu do elektronického dokumentu pod pořadovým číslem **14263470-000-260424132952**. Vzniklý dokument obsahem odpovídá vstupnímu dokumentu. Počet stran dokumentu: **7**

Vstup neobsahoval viditelný prvek, který nelze plně přenést na výstup.

Konverzi provedl subjekt: Ministerstvo průmyslu a obchodu, IČ: 47609109

Datum vyhotovení: **24.04.2026**

Poznámka:

Konverzí dokumentu se nepotvrzuje správnost a pravdivost údajů obsažených v dokumentu a jejich soulad s právními předpisy. Kontrolu doložky lze provést v centrální evidenci doložek na adrese <https://www.czechpoint.gov.cz/overovacidolozky>.

14263470-000-260424132952